

INARINTIEN A:N MUISTO

Niin sulki portit kulmakunnan keidas
ja lähteen raikas silmä umpeen murattiin
ja rutikuivan karavaanin aamujanoon
yhdistyksen korppikotka skeidas,
pyyhkäisi paperiin. Se ruma lappu
portinpieltä erämaahan kuumottaa:
Nyt vihdoin suljettu on Inarintien A.

Ovat hiljentyneet puisto ja sen penkki,
ei kukaan aamuyöhön seilaa nuokkuen
juurella paljonnähneen vanhan lehmuksen,
sen ainut kostuke on koiran iltalenkki.
Ja turha mummonkin on pullokultaa etsiä
kun työttömistä haihtui hajunhäivät.
Lopahti bisnes, ohi ovat onnenpäivät
– se sakkii samoaa jo muita metsiä.

Kukapa muistelemaan nimiä
ja talonnainteja tai oppiarvoja,
ne rasittavat täällä lopultakin
kovin harvoja...

Ei aamuvartioksi enää kokoon rämmi
se prosenttiliike palsaa kohentamaan
ja ohentamaan uloshengitystä. Taivas valuu
mutta ryhdikäs on siistiytynyt katu,
ja viiksekäs ja viiksetön on yhtä patu.

Ei lohdunamentaja tutki eikä kiellä,
ei enää epätoivo järsi mustuneita huulia.
Vain lyhtypylväs huojuu tuulten tukena
ja kissa pensaikossa vetelehtii
uneksien kermatilkasta.

HANNU KANKAANPÄÄ